

Ještě spíš,
nahážu ti malé vrabce do vrásek
u očí

Je štěstí
když z bouře prsten všude kolem jen na kopci holém
kde jsme
nepřší

Nepřší
tiším déšť slov tisícem větví co ví co ví co ví
větví

Já nespím, já jen uspávám slova

Ještě dřív
než si "lehni, přines, sedni" mávám
bezvětrí

Nevětrí
pak vítr vichr vytrh slova křičím
nevěří

Ještěří
štít je z roury skrýš v níž zalézt si
zmizí

Já nespím, já jen uspávám slova

Krabice od lednice je vagón, je kupé
Z Římského náměstí hned na náměstí v Římě
Stěhuje ji v náručí od televize k oknu
Ona sleduje pohyby jež jí nesou
Vystrašena bojí se povolit a pustit
A pak už se nikdy, nikdy pustit nechce
usíná mu doma